

Rohkeutta, opiskelija! Tarina erään humanistin työllistymisestä

Julkaistu: 14.4.2015 | Kirjoittanut: Malla Lehtonen

Akateemisen työttömyyden kasvaessa pelko tyhjän päälle jäämisestä on tuttua monelle yliopistosta valmistuvalle. Korkeakouluharjoittelu on hyvä keino hankkia kokemusta ja verkostoitua – ja ehkä työllistyäkin.

– Mikä sinusta siis tulee, kun valmistut?

– Varmaan työtön.

Olen kuullut tuon lauseparin erilaisina variaatioina monta kertaa. Aina sitä ovat säästäneet naurahdukset, mutta vastaajan olemuksesta on usein paistanut läpi pelko siitä, että vitsi osoittautuu ennustukseksi. Olenpa itsekin joskus murjaissut saman vitsin, hartioiden nytkähtäessä hymystä huolimatta piirun verran maata kohden.

Malla Lehtonen työpuolellaan Publicumissa. Kuva: Oscar Winberg.

Epävarmuus tulevaisuudesta kalvaa monen opintojaan päättävän mieltä ja voi varjostaa valmistumisesta koettua ansaittua iloa. Onneksi yliopisto kuitenkin tarjoaa tukea ja työkaluja työllistymismahdollisuuksien parantamiseksi. Omien vahvuuksien kartoittamiseen ja kontaktien luomiseen kannattaa hyödyntää esimerkiksi mentorointiohjelmaa, Rekryn palveluja sekä työharjoittelua. Viimeksi mainittua voin suositella henkilökohtaisesti, sillä sen kautta oma tieni eteni tasan vuodessa harjoittelijasta koordinaattoriksi.

Opintojeni loppuvaiheessa totesin, että minulle oli ehtinyt kertyä varsin vähän oman alan työkokemusta. Niinpä hain yliopiston harjoittelutukea ja ryhdyin etsimään paikkaa, jossa voisin paitsi kartuttaa kokemusta myös saada paremman kuvan siitä, mitä haluaisin ja voisin työelämässä tehdä. Alkuvuodesta 2014 törmäsin uutiseen [Pohjois-Amerikan tutkimuksen John Morton -keskuksen \(JMC\)](#) perustamisesta. Koska keskus vaikutti täydellisesti

paikalta kaltaiselleni Yhdysvaltain historiaan ja kulttuuriin perehtyneelle opiskelijalle, en jäänyt odottamaan hakuilmoitusta vaan tiedustelin heti mahdollisuutta päästä työharjoitteluun. Jo seuraavalla viikolla kättelin keskuksen johtajaa haastattelun päätteeksi ja tulevan harjoitteluni kunniaksi.

Kolme kuukautta kestäneen jakson aikana pääsin sisälle keskuksen toimintaan, sain valtavasti uusia taitoja ja opin hyödyntämään aiempaa osaamistani uusin tavoin. Harjoittelu poiki myös töitä koko kesäksi: ensin tutkimusavustajana [Kiekkokansa-kirjahankkeessa](#) ja sen jälkeen JMC:n ensimmäisen konferenssin konferenssisihteerinä. Työrupeaman päätyttyä olin onnistunut ankkuroimaan itseni osaksi JMC:tä ja vakuuttunut siitä, että haluaisin työskennellä siellä jatkossakin. Viimeistelyäni opintojeni syksyn ajan sain ilokseni palata keskukselle tammikuussa 2015, tällä kertaa tutkimusavustajaksi. Maaliskuun alusta lähtien olen toiminut keskuksen koordinaattorina. Ja kaikki sai alkunsa sähköpostista, jonka lähetin reilu vuosi sitten ajatellen, että aina kannattaa yrittää.

Haluankin rohkaista opiskelijoita ja vastavalmistuneita ottamaan aktiivisesti selvää erilaisista mahdollisuuksista ja tarttumaan kohdalle osuviin tilaisuuksiin, sillä ne voivat vielä avata monia ovia. Älä suotta odottele hakuilmoituksia vaan ota reilusti yhteyttä kiinnostaviin tahoihin, ja muista tähyillä myös tieteenalarajojen yli!

Kirjoittaja on hiljattain kulttuurihistorian oppiaineesta valmistunut filosofian maisteri ja Turun yliopiston Pohjois-Amerikan tutkimuksen John Morton -keskuksen koordinaattori.

Kategoria(t): [Henkilökunta](#), [Opiskelijat](#) Avainsana(t): [pelko](#). Lisää [kestolinkki](#) kirjanmerkkeihisi.
